

Petra Machová

Dračí město

Lidé zkoumají hluboký vesmír, a přitom netuší,
kdo s nimi sdílí planetu Zemi.

Vychází 20. srpna

AUTORKA

kniha

rozhovor

ukázka

informace

Petra Machová

Petra Machová (nar. 1988) žije v Brně. Během studia na střední zdravotnické škole propadla kouzlu knih, především fantasy, sci-fi a hororů. V roce 2014 publikovala první povídku s názvem „Osudová chyba“, která vyšla ve slovenské antologii *Posledná Pozemšťanka*. V roce 2015 publikovala povídku „Strážci hvězd“ ve sborníku *Rozmarná fantastika*, za niž byla nominována na cenu Akademie sci-fi, fantasy a hororu. Roku 2016 jí vyšla povídka „Mrtví se někdy vracejí“ ve sborníku *Zombie apokalypsa*. Román *Dračí město* je jejím knižním debutem a zároveň prvním dílem trilogie.

Kalendář akcí

6. 10. 2018

sobota

**HumbookFest, Kongresové centrum
Praha**

autorka

KNIHA

rozhovor

ukázka

informace

Původní česká young adult trilogie

Žijí skryti mezi námi. Zbídačeni nepřáteli i vlastním dědictvím. Co když se staneš jedním z nich?

Lidé zkoumají hluboký vesmír, a přitom netuší, kdo s nimi sdílí planetu Zemi.

Ještěři, potomci Věčného ohně, vědí, jak splynout s davem. Jejich společnost však na prahu nového tisíce letí skomírá. Mezi jednotlivými rasami doutnají staré sváry – jedni se přizpůsobili lidem za cenu ztráty vlastní identity, jiní se skryli hluboko pod zemí, neteční k problémům na povrchu. Z jedné strany sevření lidmi a z druhé agresivními bestii mají opravdu namále. Stačí jediná jiskra a celý jejich svět se zhroutí... Pak se ovšem nelze divit, že někteří vezmou věci do vlastních rukou.

Lidská dívka Jana, která byla proti vlastní vůli proměněna v ještěra, netuší, jak velké nebezpečí jí hrozí. Nabyté schopnosti ji vyděsí natolik, že uteče do lesa, kde narazí na tajemný chrám. To, jakým způsobem bude Jana událostem čelit, může ovlivnit celou ještěří civilizaci.

autorka

kniha

ROZHOVOR

ukázka

informace

Vnímám příběh jako mezičlánek mezi young adult a klasickou vysokou fantasy

V jakém světě se *Dračí město* odehrává?

Nemusíme chodit nikam daleko, *Dračí město* se odehrává přímo na naší planetě Zemi, v 21. století. Abych byla přesnější, navštívíme tam nejen Brno, ale třeba i Jeseníky a Tatry.

Proč zrovna draci, respektive ještěři?

Draci u mě vedli už od puberty, takže bylo jasné, kam má tvorba bude směřovat. Uměli létat, byli majestátní, inteligentní a nádherní. Také se mi víc líbí šupinatí tvorové než opeření. Jenže jsem nechtěla psát jen za draky. Připadalo mi, že bych dostala nálepku „další pokus o Eragona“. V té době jsem amatérsky kreslila komiksy se superhrdiny a napadlo mě, jaký by mohl být hrdina v dračím kostýmu. To byl takový první impuls ke tvorbě ještěřů. A jak jsem dospívala, ještěři se utvářeli spolu se mnou. Bytosti se šupinatým ocasem a dračími křídly, ukrývající svou vlastní civilizaci. Fascinovalo mě to. Humanoidní rasa, co má šupiny, uctívá draky jako své stvořitele, a přesto má blízko k lidem.

Do jaké míry jste se při vytváření světa nechala inspirovat skutečnými místy?

Možná to zní jako klišé, ale inspirovala jsem se přírodou kolem nás. V první řadě to byl Český ráj. Vysoká skaliska, lesy, kopce... až jsem si říkala... co kdyby byly ty skály obydlené? Přesně takhle by mohla vypadat ještěří skalní města. Na první pohled jen skály, na ten druhý už byste si všimli nenápadných závěsných mostů, úzkých vchodů, které zejí v kameni jako vodorovné jizvy. Samozřejmě, stejná skaliska nejsou všude, ale byl to prvotní impuls.

Dračí město je počátek plánované trilogie. Máte promyšlené, jakým směrem se bude odvíjet děj celé série?

Tady čtenáře potěším – ano, mám vše naplánované dopředu, až do konce. V současné době mi chybí napsat jen závěr třetího dílu. Je zajímavé, že konec trojky jsem věděla hned, jakmile jsem se do psaní závěrečného dílu naplno ponořila. Teď už se jen těším, až ho odhalím i čtenářům. Rozpracovaný je i prequel *Dračího města* a novela, která se zase váže k postavám z druhého dílu. Možná se ještě během procesu psaní a úprav něco změní, ale hlavní body příběhu mám vždy pevně dané.

autorka

kniha

ROZHOVOR

ukázka

informace

Doufám, že se čtenářům ještěří příběhy zalíbí. Mám totiž naplánovanou i další sérii, dvacet pět let po událostech *Dračího města*. Je zajímavé sledovat, kam se společnost posune, jaké výzvy čekají na hrdiny, kteří se zapíší do dějin. Ať už v dobrém, nebo ne. Pátrala jsem i v minulosti, takže se můžete těšit i na příběhy z dob, kdy ještě nebyli sevření technikou, kdy víra v draky byla ještě silná a neochvějná. Na světlo světa se snad také vyloupnou příběhy dračích bohů samotných.

***Dračí město* je zařazeno mezi young adult. Jak vy sama tento žánr vnímáte, je jen pro mladé čtenáře?**

Dračí město je sice zařazené do young adult, ale klasické atributy žánru pro něj moc neplatí. Neprobírá se tu první láska nebo problémy dospívání.

Vnímám příběh jako mezičlánek mezi young adult a klasickou vysokou fantasy. Mohl by zaujmout i čtenáře, který obvykle fantasy nečte. Příběh se odehrává na naší planetě a magie je tam zatím poskrovnu. S young adult má společný svižný styl vyprávění v první osobě, který je víc emoční, a hrdinku, co ještě chodí na střední školu.

Vnímám young adult, hlavně tedy v oblasti fantasy, jako odpočinkové čtení pro každého. Neříkám tím, že je young adult primárně jednoduchá literatura, to ne. Záleží, jak si s tím autor pohraje. Ale je většinou psaná svižnějším jazykem, takže se do příběhu lehce ponoříte. To na young adult miluji. Svižnost a pestrost, dobrodružnost, nové světy, hrdiny, kteří se jako hrdinové nenarodili, ale musí si najít vlastní cestu. Často opustí svou rodinu, dosavadní život...

Každý si v young adult může najít příběh, který ho osloví. Je to docela široký žánr s hrdiny od zamilovaných puberťáček po vražedkyně, zbojníky a mladé mágy, kteří se učí ovládat své schopnosti. Tento žánr má stále co nabídnout. Jen je potřeba se příběhu věnovat, aby nesklouzl k opakovanému klišé. Je pak škoda, že si čtenář při zmínce o young adult fantasy představí naivní hrdinku, kolem které se točí nejlépe dva chlapci a ona si neumí vybrat. Nebo se tam někdo třpytí.

Čemu se věnujete mimo psaní?

Jsem workoholik, neustále musím něco dělat. A nejlépe zkusit co nejvíc věcí. Pokud zrovna nečtu knihy, tak se věnuji svému psovi Hagimu, pak moc ráda kreslím – tužkou a digitálně, šiji šperky, občas koketuji s šicím strojem, ale to je ještě v začátcích. Někdy ale potřebuji vypnout od všeho kolem, a tak si zahraji počítačovou hru. Nejlépe RPG. Momentálně jsem se konečně dostala k *Zaklínači 3*. Čeká tu na mě i *Wolfenstein* nebo *Mass Effect*.

Je těžké skloubit další zájmy se psáním?

Občas je to náročné. Potřebovala bych obracet čas, abych vše stíhala. Protože na psaní potřebuji nejméně dvě hodiny klidu a být odpočatá. Jinak to nemá cenu. Nepíšu každý den, ráda si pěstuji další koníčky. Vyhovuje mi pestrost. Jen je to často o momentálních prioritách. Někdy není chuť na nic, a tak koukám na seriály nebo filmy. Nevylučuji, že se k mým zájmům časem přidají i další. Láká mě třeba výroba vlastních bot.

Obloha začala blednout do šmolkové modři a já konečně zahlédla hrad Špilberk. Zářil na kopci, jako dominanta města, a kousek vedle něj se majestátně tyčila katedrála na Petrově. Obezřetně jsem se rozhlížela, jestli nezahlednu něco podivného, ale Brno vypadalo přesně tak, jak jsem si ho pamatovala. Klidné a ospalé, střechy byly zalité prvními slunečními paprsky.

Než se rozednilo, přistály jsme na střeše čtyřpatrového domu, kde bydlí moje rodina. Neměla jsem klíče, takže se mi zdálo nejlepší dostat se do budovy vrchem. Jak už jsem zjistila, zámky pro Liu nepředstavovaly problém. Jakmile bude po všem, musím se jí na to zeptat.

Náhle se mi do mysli vloudily lidské hlasy. Zapomněla jsem, že je můžu slyšet.

Mluvily jeden přes druhý, šeptaly, některé dokonce křičely, dokud si mě Lia nevzala stranou, kde mi trpělivě ukázala, jak je potlačit. Představila jsem si, že moje nitro chrání šupinatá skořápka, jako dračí vejce. Tentokrát jsem to provedla správně. Úleva byla okamžitá.

„Je to jednoduché, když víš, jak na to, vid’?“

Kývla jsem. „Díky moc!“

Rozptýlení mi dlouho nevydrželo. Hned po vstupu do domu mě do nosu udeřil zápach zkažených vajec. Bestie! Zacpala jsem si nos a chvíli bojovala s nevolností. Bylo to jako facka.

Lia mi stiskla paži. „Tiše, ještě tu můžou být.“

Projela mnou hrůza. Černí v našem domě! Pak se ve mně probudila šelma, až mi chvění rozvibrovalo celé tělo. Musím něco udělat! Moji rodinu mi nikdo nesmí vzít.

Tiše jsem sestoupila o patro níž a krve by se ve mně nadořezal. S pusou dokořán jsem hleděla na vyvrácené dveře všech bytů na našem patře. Nohy i ruce mi znečitlivěly šokem. Tohle nemůže být pravda.

Lia na mě kývla a společně jsme vstoupily do bytu nejbliž ke schodišti. Krok za krokem jsem se plížila chodbou. Na zemi ležely rozházené boty, bundy a deštníky. Mamčina běžová kabelka. Prasklá klíčenka ve tvaru slona, kterou jsem jí dala k narozeninám. Jen tak tak se mi podařilo potlačit vzlyk. Přetavila jsem ho ve hněv. Každý sval v těle jsem měla napjatý.

Lia mi dávala znamení kdy jít a kdy zastavit. Když jsme míjely obrovskou knihovnu, srdce mi krvácelo z pošlapaných knih. Opatrně jsem je překročila a v tu chvíli se z obýváku před námi ozvala dutá rána a výkřik. Oni jim ubližují!

Tasila jsem dýku a jen Liin varovný pohled mě zastavil na místě. „Nevíme, kolik jich tam je. Nesmíme se ukvapit. Jinak nemáme šanci, ano?“

Kývla jsem na ni a zaposlouchala se do tichého vzlykání. Máma. Začala jsem pěstit a kousla se do jazyku. Dveře do obýváku před námi byly zpola otevřené. Ani jsem nedutala a doufala, že moment překvapení bude hrát v náš prospěch.

Další dutá rána. Někdo se svalil na zem.

autorka

kniha

rozhovor

UKÁZKA

informace

„U Zevrana, proč je vždycky chtěj živý? Určitě jim nebude vadit, když zabijem toho starýho,“ bručel jeden z útočníků. „Možná nemá ani moc tuhý maso.“

„Drž hubu!“ odsekl druhý. „Kdybys pořád nemyslel na žrádlo, mohli jsme s ostatníma plnit ještěří vesnice. To by byla aspoň výzva.“ Pak se ozval bolestný sykot mého táty a to mě dopálilo. Lia mě nestačila zastavit.

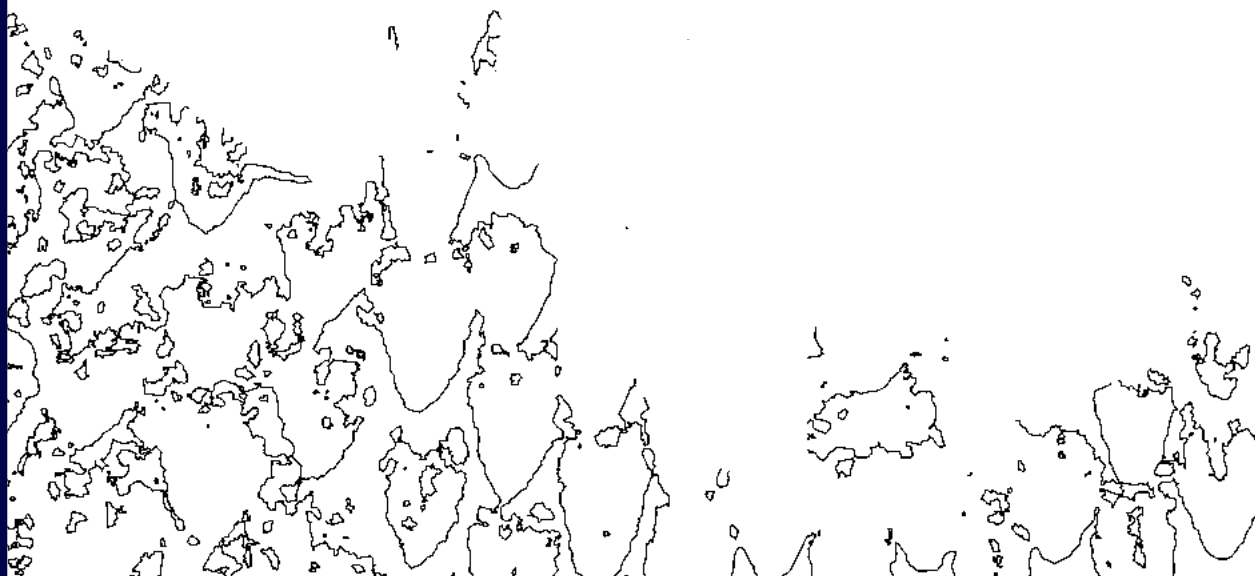
Vletěla jsem do místnosti a spatřila dva Černé ještěry, kteří ke mně stáli zády. Táta ležel u jejich nohou, schoulený do sebe. Místnost naplnil pach krve a štiplavého strachu.

Vrhla jsem se na menšího z útočníků. Než se ke mně otočili, řála jsem menšímu po šlachách pod koleny. Muž zařval bolestí, ztratil rovnováhu a já ho srazila na zem. Proudil mnou zuřivý vztek. Chtěla jsem toho chlapa roztrhat za to, že sáhl na moji rodinu, že jim ublížil.

Kopala jsem do něj jako zběsilá a chapadélky mu svírala hrdlo. Věděla jsem, že ho to zabije. Chtěla jsem to. Tak strašně moc jsem to chtěla. Dusil se, chrčel, kůži mu ozdobily puchýře. Teď už nevypadal nebezpečně. Těšila mě jeho bolest, těšil mě strach v jeho očích. Voněl jako opojný nektar.

Podlaha se otřásla, když druhý z mužů spadl jako podřatý. Z hrdla mu tekla krev, koberec se barvil do karmínova a já se konečně probírala z vražedného transu. Rozechvělo mě to. Schovala jsem chapadélka a poodstoupila od těla. Nemohla jsem se na něj ani podívat. Muž ještě žil, sípal skrz popálený hrtan.

To jsem mu udělala já. Já. A líbilo se mi to.

autorka

kniha

rozhovor

ukázka

INFORMACE

Petra Machová

Dračí město

Vychází 20. srpna

416 stran

Vázané vydání

329 Kč

ISBN 978-80-7577-600-6

Obálku knihy *Dračí město* v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy najdete zde:
nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1473

Soubor PDF s kompletním textem knihy pro novináře k dispozici
na vyžádání ihned.

Mapa Dračího města

